

## РІВНОДЕННЯ

Золотоволоско, твої коси темнішають.  
Це зимовий мінімум, приписаний лікарями:  
Підігріті молочні коктейлі і шипшиновий чай,  
І короткі прогулянки піші.

Ти видужуєш, але все ускладнюється,  
Коли кваплять вирости із найсолодших снів,  
Коли хочеться так заснути увісени,  
Щоб збудитися під весняним водоспадом.

Коли вітер з моря, важкий від солі й дощів,  
Примерзає до щік і притлумлює світло чола,  
Ти чекаєш від неба лише веселки і лагоди,  
Що воно почує, і тобі пощастиТЬ

Обігріти і нагодувати рибини долонь,  
Їхнє срібло тонке, коли повна зійде вода,  
Ти босоніж ступиш у мілину й принади  
І втечеш із полону

У краї, де в горлі баклана кричить весна,  
Сонце пізно закочується за причал.  
Золотоволоско, твої змаліють печалі,  
До мурашки, невидимої з вікна.

Вистачатиме моря, човнів та чужих імен,  
Чорна галька ночі ховатиметься в прибої.  
Я молитимусь, аби ти залишалась такою,  
Золотою,  
Не лише до наступного рівнодення.

вірнова  
ніно. мовчані,  
мілочки склади  
то синті,



Ніж вірблюдами  
хребти океану,  
опивали збрязкі квіти  
зі сму прохуджаніх лімпі  
Міцною рознобданою  
хвилювали  
змісни у покінці,  
мікши зіваских рів

## ІНОДІ

І, коли вона ворушилася, дивні паходії розливалися містом,  
ніби посеред нього ворувався великий трояндовий кущ або сад,  
коли вона піднімала руку, поправляла волосся,  
намисто,  
або відчиняла кватирку у снігопад.

Ніби вирівнювалися хребці океану,  
оживали зрізані квіти,  
зі сну прокидалися вітри.  
Містом розповазалося хвилювання  
zmіями у повітрі,  
тінями зловлених риб.

Я вже не кажу про пилок,  
про сусальне світло,  
якого ставало дедалі більше щоосені.  
Розправлялися зморшки на обличчях і вікнах,  
і повертало свій колір сиве волосся.

І це не лише, коли вона вдягала той одяг  
і прикрашалася кульчиками й браслетами.  
Часом вона жодних не мала пригод  
перевтілюючись на аскета.

Але й тоді, коли вбиралася в чорне,  
забирала волосся,  
запинала вуалі,  
коли ховала під пудрою надто розквітлі щоки,  
запахи й барви,  
ніби зграї пташок,  
збирала навколо себе і відпускала.

Колись вона вивчила кілька південних мов  
і носила в кулоні на сонячному сплетінні  
олію, привезену із далекого моря.

Сама не знала, що в ній такого було,  
що, ступаючи, заговорювала каміння,  
і воно ставало теплим або коштовним.

Хоча як – заговорювала?  
Вона переважно мовчала,  
вимовляючи тільки склади найскладнішого імені,  
зовсім іноді.



Darwin

## ДАЙВІНГ

Будинок у вигнанні та все інше, пов'язане із мовчанням і тишею, –  
Незабутні містечка з очима кинутих та сиріт.

Вона знає, що ти приїдеш, –  
Твоя біла шипшина край саду, біля воріт.

Пізніше, коли світ постарішає, може, у  
Серпні, коли облетить до пелюстки душа її,

Ти дізнаєшся, як це – ввійти у життя після смерті.  
Це лицем у траву,  
У холодний і норовливий пирій.

Крок за кроком занурення,  
Відчиняєш двері.  
Заржавілі завіси.  
Намацуєш вимикачі –  
Там, на тому світі, ранні сутінки за вікном.

Надриваєш густу павутину,  
Як сукню коханої надривало колись нетерпляче хотіння –  
Розбігаються павучата, малі автохтони,  
Повертаєшся до себе, а потрапив – до них додому.

І на дно.  
Де сліди від порізів на склеєних фотографіях,  
Де лахміття старих фасонів і блідих кольорів гостинність.

До богадільні корсарів та утікачів,  
Що не помиряться їхні історії й географії,  
І набрали води до рота їхні старі годинники.

Пам'ять – сурова мати і сильний галюциноген,  
У шорстких долонях спатимеш кілька днів.

Виринаючи, вирулиш у напівсонній темряві  
На околиці. Там тобі назустріч візка котитиме божевільний,  
І раптово згадаєш, як ви разом росли.  
А тепер він один залишається тут, на дні.